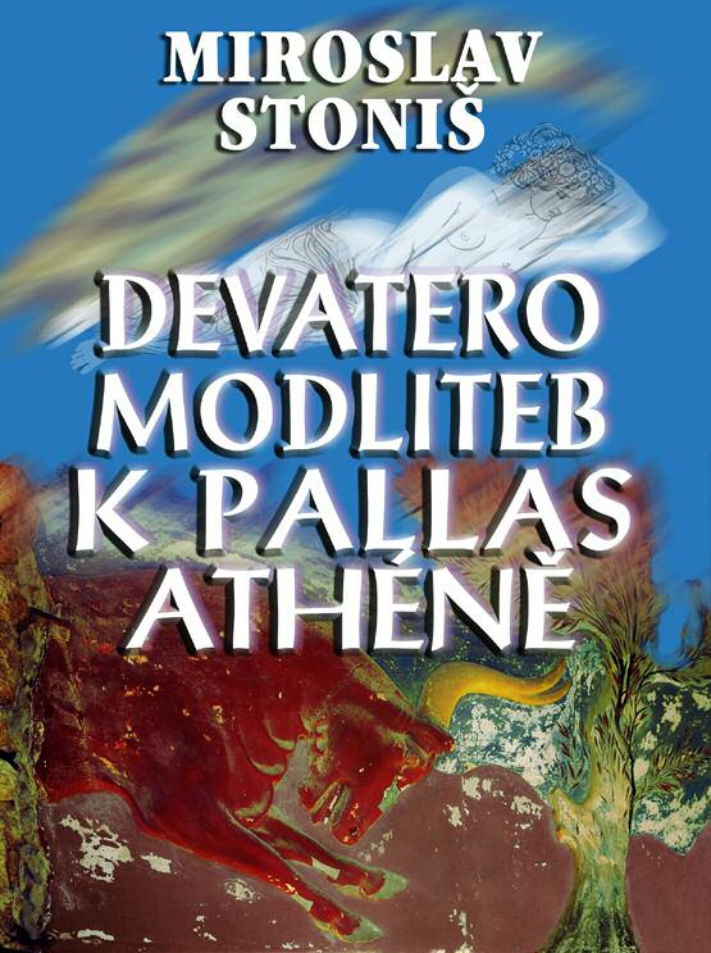

**MIROSLAV
STONIŠ**

**DEVATERO
MODLITEB
K PALLAS
ATHENĚ**

www.Zdarma.org

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

MIROSLAV STONIŠ

DEVATERO MODLITEB
K PALLAS ATHÉNĚ

*Věnuji
Karle Kroupové,
ženě, jež přišla v pravou chvíli...*

© Miroslav Stoniš, 2012
Výtvarný návrh obálky a typografie © Miloš Polášek, 2012
Sazba EN FACE

ISBN 978-80-87264-10-2

1. EXKURZE PO ŠTAŠTNÉ KRÉTĚ

Slunce ještě nevystoupalo do nadhlavníku, avšak na Krétu již padlo úmorné, ubíjející a veskrze sužující vedro, neznámí slitování s ničím živým. Přivandrovalec Daidalos, slavný vynálezce a uznávaný malíř, si svlékl triko, odkopl rákosové sandály a zůstal než v trenýrkách a bos. Na hlavu si natáhl kapesník stažený čtyřmi uzly, zapálil si cigaretu a ulehl do rybářské sítě natažené mezi dvěma olivovníky. Na nos si nasadil veliké kostěné brýle s čočkami z horského křišťálu a začel se do novin. Oči mu po řádcích klouzaly bez valného zájmu a po chvíli mu již padala víčka.

Na zahradu vyšla služka Einachmé s košíkem přes loket. „Pane, kdyby si mě hledal, šla sem na trh,“ oznámila do roztažené plochy novin. „Co by si chtěl k obědu, rači platejse nebo tresku?“

Daidalos odklonil noviny stranou a mávl rukou, že je mu to jedno.

„Tak toho platejse, jo,“ přikývla Einachmé, vyšla na cestu a vnořila se do rozžhaveného vzduchu. Již po několika krocích se ztratila za rozkvetlými oleandry. Daidalos se ještě pokoušel číst, po chvíli mu však noviny vypadly z rukou, brýle se mu sesunuly na špičku nosu a brada mu klesla na hrud'. A usnul spánkem spravedlivých.

A tu pootevřenou brankou přiběhla na zahradu princezna Ariadna v prostém venkovském šatě. Byla prostovlasá, bosá a neblýskal se na ní jediný kousek zlata. V ruce držela veliký hrozen a na tváři jí hrál úsměv. Chvíli Daidala pozorovala, pak jí to nedalo a rozhoupala ho.

„Ariadno! Ty moje milá Ariadno!“ zvolal Daidalos, jehož se zmocnila z nečekané návštěvy taková radost, že se v síti přetočil a vypadl do trávy. „Ale jak to vypadáš?“ žasl. „Nestojí přede mnou princezna, nýbrž pastýřka, ačkoli možná vinařka,“ ukázal na hrozen v její ruce. „Neučesala ses a nenalíčila... ale i tak ti to nadmíru sluší. Teď nevím, kdy jsi hezčí, Ariadno – jako pastýřka, nebo jako princezna?“

„Chodila jsem po městě a nikdo mě nepoznal!“ smála se.

„Jak by mohl! Princezna a bosa? Bez strmého účesu a bez jediného šperku? Nepovlává na tobě hedvábí a nešíří se kolem tebe vůně jemných parfémů.“

„Takhle jsem se oblékla, abych k tobě mohla proklouznout tajně. Koukni, co jsem pro tebe ukradla na vinohradě toho protivného Panopea. Už jsi někdy viděl tak veliký hrozen? Sotva jsem ho unesla.“

„Ariadno,“ pravil Daidalos vesele, „ty můžeš utrhnout hrozen na kterékoli vinici, vždyť jsi dcera božského Mínoa.“

„Když to tak uvážím, tak mi na Krétě patří první poslední. Mohl by se někdo opovážit o tom pochybovat!“

„Ale teď jsi pastýřka, takže ti nepatří nic. Leda já, protože já, Ariadno, já ti patřím, ať už ležíš na beránčích kožešinách v paláci anebo ve chlévě na slámě. A víš, že bys byla krásná a milostihodná, třebaže bys vskutku žila v chatrči nad vnohradem nebo ve chlévě na snopku slámy?“

„Žít na slámě?“ rozesmála se, podávajíc mu hrozen. „Ale jdi, Daidale, to by se mi sotva mohlo líbit. Ikaros není doma?“ pohlédla do oken.

„Ikaros? Myslím že... teď ti nějak nevím“ snažil se zakrýt rozpaky. „Už jsem si vzpomněl! Poslal jsem ho do přístavu, víš. Aby si prohlédl fejnické plachetnice. A zjistil poměr mezi výškou a šířkou trupu, zkrátka aby prozkoumal aerodynamiku a tak.“

„Co to máš na nose? Jsi s tou věcí ještě škaredší než jindy!“

„To je můj nový vynález. Brýle. Koukám na písmenka přes vybroušený křišťál.“

„A proč?“

„Protože zvětšují.“

„Jenom písmenka nebo všecko?“

„Všecko,“ přisvědčil.

Ariadna propadla zvědavosti a nasadila si brýle na nos. Pohlédla do zahrady, viděla ji však rozmazaně, teprve když se zblízka zahleděla do Daidalovy tváře, užasla.

„Jééé, ty máš ale veliké oči!“ užasla. „Oči veliké jako vůl!“

Chvíli si ještě prohlížela jeho tvář, pak však zvolna poklesávala do dřepu a sjížděla s brýlemi na očích po jeho hrudi a břichu, až se mu zahleděla mezi nohy.

„Tak říkáš, že tvůj vynález zvětšuje všechno?“ ujišťovala se princezna či spíše pastýřka a bez rozpaků a sebemenšího zaváhání mu sáhla do rozkroku. „Ale teď vidím, že něco se ti zvětšuje i bez toho křišťálu! A jak rychle! Daidale, nechceš na mě večer počkat nad olivovým hájem? Potom bychom mohli k nám do paláce zaskočit na večeři! Otec pořádá hostinu.“

„To je ale překvapení!“

„No tak já vím, u nás je hostina každý večer. Přijď, budu tě čekat. A Ikaros by mohl přijít na večeři také, už jsem ho pár dnů neviděla.“

„Prohlíží si ty lodě, víš.“

„I tehdy, když padne tma? Ale teď už musím. Tak večer! Čao, Daidale!“

Nikoli milenecky, nýbrž jen tak letmo ho políbila a odběhla.

A Daidalovi, jehož se zmocnila až bláznivá radost, tlouklo srdce snad až v hrdle. Ariadna neváhala přiběhnout k němu na zahradu! Dokonce ze sebe svlékla šat princezny, jen aby ho překvapila! Poutá ji k němu nadevše prudká láska,, již o tom nemohl pochybovat. Padl na kolena a sepjal ruce k modlitbě.

Daidalova první modlitba k Pallas Athéně

„Ty moudrostí zářící bohyně, jen tobě vděčím, že všechny mé dny, jež bývaly kdysi tam v Athénách tak temné, opalizují nyní na Krétě světlem radosti. Pallas Athéno, v hlavě mi víří tolik otázek, jak to udělat, aby se člověk odtrhl od země a létal mezi oblaky! Až sestrojím své křídlo, a já neustanu, doku je vskutku nesestrojím, položím je k nohám princezně Ariadně, neboť ona dala smysl mému životu a naplnila jej štěstím. Ariadna je má rozkvetlá oliva, je to vánek, čechrající koruny mandloní, bez ní by obloha zčernala a ptáci se zlomenými křídly by padli na zemi. Jakkoli již záhy dojdu až na práh stáří, budu s Ariadou plachtit oblohou s tvým jménem na rtech. Nemůže být lepší místo k životu nežli je Kréta, budu to opakovat sedmdesát a sedmkrát! Věřím, že také tobě je tento ostrov nad všechny krajiny světa a že též tobě přirostla Ariadna k srdci.“

Co všechno by ještě chtěl Pallas Athéně říci! Avšak vyrušila ho Einachmé, již zahlédl, jak se vrací z trhu s plným košíkem. Jak to, že ji vedro neumožnilo? Rychle ulehl do sítě a předstíral, že spí.

Není zrovna teď vhodná chvíle, abychom si řekli pár slov o věrné a nanejvýš oddané služce Einachmé? Pocházela odněkud z východního Středomoří a když zestárla, tak její pán, jistý Syřan, ji prodal překupníkovi, jenž si mastil kapsy ob-

chodováním s otroky. Nebýt Daidala, jenž ji koupil na trhu za pár šupů, jejím domovem by se stala některá z převrácených loděk na pláži za přístavem, pod níž by přespávala za chladných nocí. A živila by se odpadky, jež by našla na tržišti a o něž by se musela poprat s ostatními žebráky, jinak to v životě nechodí. Daidalos jako přivandrovalec si sotva mohl vyskakovat, žil z ruky a nějaký čas to trvalo, než se uchytil, avšak kupodivu si Einachmé ponechal u sebe i později, když se vyšvihl, pořídil si přepychovou vilu a byl jedna ruka s králem.

„Kdyby ses někdy obtěžoval zaskočit na trh, pane, to by ses divil!“ řekla Einachmé a nebylo pochyb, že ji něco rozrušilo. Položila košík do trávy a usedla na lavici, aby si vydechla, hlavně však, aby si promluvila se svým pánem. Slunce vpadlo do jejích šedivých vlasů a proměňovalo je na roztavené olovo. Až její pán přijde o hlavu, co bude s ní? Nezbude jí, než se živit odpadky na tržišti. A přespávat bude kde, no nikde jinde než za přístavem pod převrácenou loďkou.

„Divil by ses, jako sem se nestačila divit já. Na tržišti by ses moh o sobě dovědět moc zajímavý věci, věř mi. Pane, už o tobě a o princezně Ariadně vyzpěvujou takoví ti rozedrancí, co se nestyděj hrát divadlo a vyzpěvovat nemravný písničky. Maj dobře proříznutou hubu, pitvořej se a doprovázej své odrhovačky sprostějma posunkama. A těch zvědavců, co se kolem nich shlukuje! Jakou sloku bysem ti tak mohla opa-

kovat? Vlastně žádnou, páč všechny sou příšerně oplzlý a nejspíš by ti z nich zalehlo v uších. Špatně skončíš, pane. Slyšíš, co ti povídám? Nepotrvá dlouho a donese se to králi... stejně se divím, že ještě nic neví. Až ti na palácovém nádvoří kat setne hlavu, nebude tam k hnutí. Honem honem, lidi, viděli ste už slavnýho Daidala bez hlavy? Vůbec mu to bez ní nesluší!“ Ustaraná Einachmé chvíli počkala, zdali jí Daidalos neodpoví, avšak on s tváří pod novinami pravidelně oddechoval a noviny se pod jeho dechem nadzvedávaly a poklesávaly. „Jen se dělej, že spíš! Ty si asi nejspíš myslíš, že Mínós najde pro tebe pochopení! A že ti odpustí takovou maličkost, že šukáš jeho jedinou dceru! Když už nemůžeš bejt bez ženský, proč si na trhu nekoupíš pro svý potěšení mladý otrokyně? Nemusí jich bejt bůhví kolik, stačily by ti dvě nebo tři. Aspoň by bylo v domě trochu veselo, až by se o tebe večer popraly. Proč si s tebou něco začala princezna, to mi teda nejde do hlavy. Co na tobě vidí? Jjá vím, seš děsně slavnej, ale jinak na tobě nic není. Že by si byl krasavec, to nejseš, češeš se jednou za tejdén a věčně se dloubeš v nose. A nebejt mě, celej měsíc by si chodil v jedný košili.“

Sít se rozhoupala ze strany na stranu a Daidalos se vznášel až ke větvím. Sotva by kdo mohl říct, v tom měla Einachmé pravdu, že je to přitažlivý muž – menší, obtloustlý, v odulé tváři se mu ztrácel kulatý malý nos a nad zapadlýma očima se

klenulo huňaté obočí. V posledních letech pracoval až přes míru a bylo to na něm znát. Vysedával v dílně den po dni s neumdlévající vášní od svítání do tmy. Takový přepych, jako byl odpočinek v síti, si dopřál málokdy. Už nepředstíral, že spí. Odhodil noviny do trávy a s mírným pobavením se zahleděl na svou služku. Zapálil si dlouhou tlustou cigaretu, kterou si sám ubalil z novinového papíru a slepil kapkou medu. Šedý popel mu z ní padal na hrud'. Dopřávat si tabák byl na ostrově velice výstřední zvyk, jen Mínós si občas zapálil a po něm se opičilo několik nejvyšších dvořanů.

„Co tě k Ariadně tak přitahuje, pane? Jistě je to příšerně rozmazlená a nafoukaná holka. Nezdá se mi, že by byla hezčí než ostatní, to ti říkám, i když jsem ji nikdy ani okem nezahlídla, páč jak já bysem se mohla dostat do palácevejch komnat?“

„Na to že jsi služka, nemáš trochu moc řečí?“ ozval se a spustil nohu, aby se odrazil od země.

„Prej trochu moc řečí... Myslím to s tebou dobře! Nikdo jinej si před tebou neodváží otevřít hubu. Radím ti, pane, seber se i s Ikarem a vezmi nohy na ramena! Dokud je čas.“

„Ty když spustíš, hned mě rozbolí hlava. Ztrať se do kuchyně! A mě nech v klidu pracovat.“

„Pracovat?“

„Já pracuji, i když odpočívám. Ale tomu ty nemůžeš rozumět.“

„Jak bysem mohla. Já když odpočívám, tak se netvářím, že umejvám podlahu.“

„Ale co by bylo s tebou, kdybychom s Ikarem opustili Krétu?“

Einachmé jen povzdechla. Dobře věděla, že ji – ať už se její pán zachrání útekem nebo si naopak nechá setnout hlavu – čeká jedině žebrota. A ty převrácené shnilé loďky na pláži. Zvedla košík a odešla do domu. Daidalos po chvíli zaslechl otevřeným oknem z kuchyně, jak Einachmé hrká nádobím a paličkou naklepává maso. Ty zvuky ho kupodivu uspávaly. Sít ho rozhoupávala, jako kdyby ležel v lodi, upoutané u mola. Po chvíli opravdu usnul a v uších mu zazníval vzdálený hlas cikád.

Na zahradu opět přiběhla mladá vinařka. Zastavila se nad mužem v síti a pobaveně se na něho zahleděla. Sňala mu brýle z nosu a podržela je v ruce.

„Daidale!“ Protože její hlas ho neprobudil, rozhoupala síť a její milenec se probral. Aby uvěřil, že to před ním opravdu stojí ona, musel si promnout oči.

„Neviděl jsem tě už někdy, pastýřko?“ zeptal se a jen stěží zadržoval smích. Vztáhl k ní ruku a vyskočil ze sítě do trávy. „Zrovna se mi o tobě zdál neobyčejně dráždivý sen.“

„Erotický?“

„Kdyby nebyl erotický, sotva bych jej nazval dráždivým. Každý můj sen, do něho vstoupíš, se proměňuje v rozmarnou erotickou scénu.“

„Někdy tě poprosím, abys mi je popsal a nevynechal žádnou podrobnost. Ale teď bych ráda zkusila, jaké to je, spočívat v síti jako ulovená ryba.“ V obavě, aby si nenatloukla, neboť síť se chovala až příliš potměšile, Daidalos přiskočil a přidržel ji, avšak Ariadna ho odstrčila. „Já sama, já sama...“

„Aby sis nenatloukla!“ Varování však přišlo pozdě. Síť se v příštím okamžiku přetočila a princezna skončila na zemi. Daidalos ji zvedl a podržel v náručí. „Pastýřko, začínám věřit, že mi tě do rukou vložila samotná bohyně.“

„Ale jdi, jaká bohyně! Jenom jsem se chtěla ujistit, že večer přijdeš. Já tě už znám! Když se zabereš do svých věcí, zapomínáš, že noc není určena k práci, ale k zábavě.“

„Přijdu, i když mám práce opravdu až nad hlavu.“

„Prý zase vymetá přístavní krčmy, slyšela jsem,“ pravila znepokojivým hlasem. „I po vykřičených domech se prý tahá!“

„Kdo?“

„Ikaros přece! A ty mi chceš pověsit na nos, že zkoumá nějakou tu aerodynamiku.“

„Ale Ariadno!“ odmítl to Daidalos. „Ikaros že by... a veřejné domy... naletěla jsi pomlouvám.“

Z kuchyňského okna vyhlédla na zahradu Einachmé. Něco měla na jazyku, když však spatřila Ariadnu, zarazila se. „Ty seš... nejspíš nějaká ta holka vod krav a bejčků seš. Pane, to je děvče pro tebe!“ zaradovala se. „Lepší než princezna, víc by se k tobě hodila, tý se drž. Jestli ti můžu radit, jenom si s ní užij! Ale ne teď, páč teď by si se měl připravit na vzácnou návštěvu,“ dodala zneklidněně. „Otevřenejma dveřma sem viděla, že k nám de král, hrom aby do něj bacil. Z toho nic dobrýho nekouká. Jo, platejse už Epikasté, to je ta, co u ní na trhu vždycky nakupuju, dneska neměla, tak sem koupila chobotnici. Taky dobrý, ne?“

Daidalos po krátkém zaváhání uchoopil Ariadnu v pase a přivinul ji k sobě.

„Co kdybys tady zůstala?“ navrhl. „Jednou se to už musí rozseknout!“

„Ty jsi zešílel, docela jsi zešílel, Daidale! My dva, to je problém, který se rozseknout prostě nedá.“ Vytrhla se mu z objetí, rozběhla se do mírného svahu a dlouhým skokem se vznesla nad plot.

„Skákat umí jedna radost!“ ocenila ji Einachmé. „Dej na mě a tý holky se drž, s tou ti bude dobře, páč princezna tě jenom přivede... no rači ty svý řeči už nebudu opakovat.“

Zavřela okno a Daidalos opět ulehl do sítě, avšak tentokrát nepředstíral, že spí. Neumdlévající cikády vrzaly a vzduch se tetelil, náhle však, kdožví co se to stalo, cikády zmlkly a již ani nevrzly.

Na silnici se objevili královi gardisté řinčící bronzem. Opřeli se do brány a napůl ji vyvrátili. Na ramenou statných černých otroků připlouvala nádherná nosítka napůl zahalená purpurovým plátnem s vyšitými zlatými dvojími sekerami. Za nimi se táhl hrbatý sluha a vláčel za sebou vozík s golfovými holemi. Z nosítek vylétlo dívčí zachichotání a plátno se rozkomíhalo, jako by do něj zevnitř tloukla ptačí křídla. Otroci zůstali stát a proměnili se v ebenové sochy, teprve až se zevnitř ozvalo zacinkání, spustili nosítka do trávy a ustoupili stranou. Ruka plná zlatých prstenů a s červenými nehty odhrnula plátno a do trávy sestoupil tlustý plešatý muž. Nesl na sobě celý zlatnický krám – náramky mu obepínaly zápěstí, na krku mu visely těžké náhrdelníky a při každém kroku se rozezněly jeho nákotníky. Tváře mu zdobil červený make-up a ve vlasech mu matně opalizovaly perly. Hned za králem vyskočila jeho napůl nahá mladičká zrzavá souložnice a usedla mu k nohám.

Z druhých nosítek s hekáním a za pomoci otroka vystoupil starý velekněz Polydóros. Bílá říza ho halila až po kotníky.

Byl pravým Mínoovým opakem – vysoký, štíhlý a kostnatý. Jeho nos se podobal zobanu dravého ptáka.

Daidalos se překulil ze sítě a hbitě vstal. „Čemu vděčím za tvou vzácnou návštěvu, vladaři z božské krve, buď ti čest a věčná sláva?“ přivítal Mínoa obvyklými frázemi. Podrbal se v rozčuchaných vlasech a tlusté sytě červené rty se mu pod černými kníry rozevřely v úsměvu, jímž dával najevo svou radost, že k němu zavítal samotný vladař.

„Náhodě,“ usmál se Mínós a položil dlaň na dívčinu hlavu. „Jen jsme tak procházeli kolem.“

„Vodím našeho vladaře, buď mu čest a věčná sláva, po kraji a ukazuji mu, jak se lidem dobře žije,“ vysvětlil Polydóros. „Víš, Daidale, je to taková exkurze, řekl bych. Kdo by měl znát poměry na ostrově lépe než já, velekněz? Všichni Kréťané jsou tak šťastní! Vinohradníci, rybáři, ba i otroci, rovněž řemeslníci, pastýři... i my kněží jsme šťastní. Bohové nám všem přejí a ukazují nám svou laskavou tvář.“

Daidala Polydorova slova zneklidnila. Co se to děje? Dobře věděl, že Mínós nevytáhne z paláce paty, jak je rok dlouhý. Kdo ho například kdy viděl v přístavu? Nikdy nevstoupil do vesnic pod horou Ídou a že by měl navštívit tolik krásná provinční města na jihu ostrova, to ho snad nikdy ani nenapadlo. A teď najednou prý exkurze... On sám do těch měst zavítal již několikrát, neboť se v nich cítil mnohem lépe než v blízkosti

minojského paláce, jenž ho drtil svou obludnou velikostí; avšak hlavně ho drtila králova přítomnost, ježto nikdy nevěděl, kdy ho Mínós opět povolá k sobě a svými žvásty ho bude zdržovat od práce. Kdyby se však odstěhoval, aby měl větší klid, musel by se vzdát Ariadny a to by, jak byl přesvědčen, nedokázal. Princezna mu byla nadevše! Toho dne však ještě nemohl tušit, že již v blízké budoucnosti vskutku bude muset volit mezi dvěma póly svého života: mezi slávou vynálezce a mezi Ariadou...

„Ležel jsi v síti jako ulovená ryba!“ podivil se Mínós. „Ta síť k odpočinku, příteli, to je tvůj vynález?“

„Ovšem! Není na světě mnoho věcí, jež bych nevynalezl právě já.“

Mínós se rozhodl, že si síť vyzkouší. Opatrně se do ní posadil, ale když ulehl, síť se přetočila a on s výkřikem vypadl a narazil si rameno. Ulekl se, jako kdyby byl spadl ze stromu. Einachmé si v okně chytla hlavu do dlaní a obrátila oči v sloup, avšak Daidalos se naopak neubránil smíchu. „Králi, buď ti čest a věčná sláva, ležíš v trávě jako zralá hruška! Nepřerazil sis nos?“

„Bůh Mínós se tvou vinou zranil!“ zvolal v nejvyšší úzkosti velebně. „To ti přijde draho, Daidale!“ Přiskočil ke králi a horlivě mu pomáhal na nohy.

„Nejsou bohové nesmrtelní a tudíž i nezranitelní?“ stále se Daidala držel smích.

Mínós netrpělivě velekněze odstrčil a zvedl se na nohy bez jeho pomoci. „Daidalos nemluví do větru, Polydore, tak co mého přítele okřikuješ?! Ty jako velekněz bys měl víc než kdo jiný vědět, že já bůh, jak říká tady Daidalos, jsem opravdu nesmrtelný a nezranitelný.“

„Ale taková síť je vhodná leda k rybolovu, nikoli aby v ní lehával král,“ držel se svého velekněz, jehož štvalo, že ho Mínós tak odbyl.

„Leda k rybolovu? Takto uvažuje plochý rozum bez rozletu představitivosti. K rybolovu? Ovšem, ale též k lenošení! K tvůrčímu lenošení,“ připomněl Daidalos. „Rád bych se tě zeptal, Polydore, může tě jako velekněze někdy napadnout tvůrčí myšlenka?“

Nebylo pochyb, že Daidalos se veleknězi nepokrytě posmívá, on to však nepostřehl. „K čemu by mně mohly posloužit nějaké tvůrčí myšlenky?“ odvětil Polydóros důstojně s převahou svého úřadu. „Já vůbec nepotřebuji myslet, stačí, abych se držel tradic!“

„To je dobře, že odmítáš myslet,“ pravil Daidalos. „Neboť kdoví, co bys vymyslel!“ Obrátil se k Mínoovi a požádal ho o svolení: „Dovolíš, abych se opět natáhl?“ A aniž by čekal na královo svolení, což bylo více než neomalené, ulehl a ele-

gantně síť rozhoupal. Nedalo se pochybovat, že se předvádí, což Mínós na rozdíl od velekněze postřehl, svou nespokojenost však nedal najevo..

„Je to velice pohodlné. Nikde se necítím tak uvolněně, jako na zahradě při kývavém pohybu,“ řekl Daidalos a vyplivl smítko tabáku.

„Znám zábavnější kývavý pohyb,“ odvětil Mínós. „Takový ten nahoru a dolů.“

Zrzka, jež to zaslechla, se zvonivě rozesmála a pohyby pánve předvedla, jaký to pohyb měl její pán na mysli. Vladaře to pobavilo, přiskočil k ní a poplácal ji po zadku. „Vtipná holka!“ ocenil ji.

„Nechceš to zkusit ještě jednou, příteli? Nikde člověka ne- napadají tak skvělé myšlenky, jako na zahradě v síti,“ pravil Daidalos a vyplivl ze rtu další smítko virginského tabáku.

„Tebe nejlepší myšlenky napadají v rybářské síti? Není divu, tvůj otec byl v Athénách prodavačem ryb, pokud se ne- pletu. Ale mě napadají na trůně! To je ten rozdíl mezi námi dvěma.“

Mínoova souložnice vytáhla z nosítek bronzové zrcadlo a podala je otroku, aby je podržel před její tváří. Když obraz zrzavých vlasů dopadl na vyleštěnou plochu, zrcadlo na chvíli zaplálo ohněm. Nebylo to nebezpečné, Zrzka lehce

foukla a oheň pohasl. Přiklonila tvář blíže a malovala si francouzskou rtěnkou své hluboce vykrojené rty.

„Řekl bych,“ namítl Daidalos s jistotou v hlase, „že není až tak důležité, kde se myšlenky vylíhnou.“

„Ne?“

„Hlavně aby se vylíhly,“ trval na svém. „Trůn nebo rybářská síť! Důležitější je, co nového ty myšlenky přinášejí.“

„Tvoje myšlenky by se teď měly točit kolem toho, jak postavit loď, co by pluly po moři stejně rychle jako delfíni.“

„Myslím teď na něco jiného,“ zavrtěl Daidalos hlavou. „Chtěl bych ovládnout vítr a vznášet se vysoko pod oblaky jako mořský orel.“

„Co je to zase za blbost! Já chci od tebe flotilu!“ V Mínoovi se již zvedala zlost. Přejel dlaní přes obličej a rozmazal si make-up. Jeho tvář se teď podobala šaškovským tvářím populárních šejdířů, již na tržišti hulákali své posměvačné písničky. „Neříkám to dost srozumitelně, Daidale? Moje trpělivost má své meze.“

„Budeš ji mít, tu svou flotilu, můj vzácný příteli, ale teď jaksi zrovna... zkrátka pod nátlakem nemohu pracovat! Myšlenky se mi v hlavě rodí pouze v atmosféře svobody. Slyšíš,“ zavolal na Einachmé, jejíž tvář se opět bělala za oknem „přines ovoce a džbánec vína. Víš, králi, buď ti čest a věčná sláva, volnost myšlení a svoboda –“

„Volnost myšlení!“ ušklíbl se Mínós a poškrábal se na břicho. „Ty snad ani nevíš, co říkáš, Daidale. Kdyby došlo k tomu nedopatření a lidé měli být svobodní, rozhodovali by o sobě sami a nepotřebovali by nad sebou krále.“

„A nakonec by odvrhli i bohy!“ přidal se Polydóros. „A možná dokonce i kněze!“ otrásl se hrůzou. „To by byl konec civilizace.“

„Ať jsou lidé dál nesvobodní, to mi neleží ani v patě. Ale já, já Daidalos, svobodu vyžaduji! Pro sebe! Protože já jsem Mistr.“

Otrok, jenž držel před tváří Mñoovy milostnice zrcadlo, ztratil pud sebezáchovy a volnou rukou sáhl Zrzce na řadra a zmáčkl je. Nedala si to líbit a prudce ho odstrčila. Ji, která celá patří samotnému bohu, nebude osahávat nějaký otrok!

„Tak Mistr, říkáš,“ poznamenal Mínós a rty se mu zkřivily do úsměšku. „Jenže! Když mě napadne, budeš otrokem na galéře. Anebo když ti kat setne hlavu, což bych ti samozřejmě nepřál, pořád ještě budeš Mistr, anebo už jenom pouhá mršina pro psy? Víš, můj drahý věrný příteli,“ pravil důvěrně, „na trůně mě někdy napadají, to bys ani neřekl, i dosti nebezpečné myšlenky.“ Obrátil se k veliteli gardistů a se zpožděním štitivě ukázal prstem na otroka. „Opravážíš se sáhnout na milostnici vznešeného boha! Co s takovým neznabohem, s takovým hovadem? Utlučte ho, hned!“

Gardisté se na nešťastníka vrhli pěstmi. Po několika ranách upadl do bezvědomí. Dobili ho golfovými holemi a protože na něho nebyl hezký pohled, odvěkli ho na prašnou cestu, vedoucí od Daidalovy vily dolů k paláci.

Mínós se protáhl a chvíli se díval na zrzku, která se v milostném roztoužení válela po trávě a sahala si do rozkroku, neboť bylo její povinností udržovat krále v neustálém erotickém vzrušení.

„Šlechta v paláci, všichni ti darmožrouti jsou až hrůza nudní a otravní, nemám pravdu, Polydore?“

Velekněz neodpověděl ani tak, ani tak.

„Ale rozmlouvat s tebou, Daidale,“ pokračoval Mínós milostivě, „to je úžasně osvěžující! Zastav se u mě večer, přivezli mi novou zásilku Chateauneuf du Pape, Dáme si do nosu a můžeš si taky zašukat, přivezli mi tanečnice z Moulin rouge. Najdeš u mě i jiné cizí ženské, už sis to někdy rozdával například s Angličankou?“

„Odpusť, že musím tvé pozvání s lítostí odmítnout. Zrovna teď mne tady v síti něco napadlo, chtěl bych to hodit na papír –“

„Že ty se tak vyhýbáš ženské společnosti! Anebo... poslyš, příteli, nemáš ty nakonec nějakou tajnou lásku? Tajné lásky bývají nebezpečné, někdy dokonce smrdí katem. Odkud

máš ten nádherný hrozen?“ podivil se a odtrhl z něj tři čtyři bobule.

„Ukradl jsem jej na Panopeově vinici.“

„Takové hrozny se nerodí ani na mém vinohradu! Co říkáš, Polydore, neměl bych mu tu vinici zkonfiskovat? Vždyť je to nevkusné, aby na šlechtické révě zrály větší hrozny než na královské! A já tomu člověku včera svěřil velení nad svým vojskem!“

„Zítřka ho můžeš zase odvolat,“ poznamenal velekněz

„Taky pravda. No nic, Polydore, tu exkurzi po šťastné Krétě už přerušíme a zahrajeme si golf. Měl bych zhubnout, abych se tak nepotil, poradili mi doktoři. Daidale, nechceš se k nám přidat?“

„Musí ti stačit, když porazíš Polydora.“

„Při své exkurzi jsme se taky zastavili na tržišti,“ vzpomněl si ještě Mínós. „Kréta se utápí v blahobytu, Daidale. Toho ovoce, co jsem tam viděl! A zeleniny a ryb a masa! A těch kejklířů, komediantů a zpěváků! Umění ještě nikdy tak nevzkvétalo, jako za mé vlády, velekněz to taky říká. Bohužel musel jsem vyslechnout i nechutné písničky plné nevhodných a vlastně urážlivých narážek na můj majestát.“

„Někteří zpěváci si troufli rýpnout i do princezny Ariadny,“ připomněl velekněz starostlivě. „Být po mém, všechny

ty posměváčky, co se tak nehorázným způsobem otírali o našeho vladaře, bych poslal pod sekeru.“

„To by bylo poněkud kruté,“ namítl Mínós. „A tak jsem tu troufalou sebranku pouze vyhostil ze země. Teď už jsou na moři a nemůžu vyloučit, že půjdou ke dnu, protože někdo prý ty lodě navrtal.“ Přitiskl dlaně na zrzčín zadek a postrčil ji do nosítek, sám se však ještě ohlédl k Daidalovi a sekl proti němu prstem. „Tajné lásky jsou někdy více na očích, než ty příznávané. Necháš si to projít hlavou?“ Nečekal na odpověď a těžkopádně nastoupil ke své zrzavé souložnici, jež se k němu okamžitě přitulila. Otroci nosítka vyzvedli na ramena a vydali se k bráně.

Nosítka se houpavě vzdalovala a vozík s golfovými holemi poskakoval po hrbolaté cestě.

„Máš nejvyšší čas, pane!“ varovala Einachmé. „Anebo tys neslyšel, co Mínós říkal? Já ti to klidně zopakuju – to o tý tajný lásce. Sbal si svejch pět švestek... to jako chci říct sbal si všechno svý zlato a odpluj z ostrova. Snad to ještě stihneš, než král přikáže uzavřít přístav. Mám ti to zlato přinýst? No co koukáš, dobře vím, žeš je zakopal ve sklepě pod amfory s olejem a vínem.“

„Mám pro něho příliš velkou cenu, než aby... Kdo by mu pak postavil tu jeho flotilu?“

„Nemáš o nic větší cenu než otrok, co sáh na jeho zrzku.“

Proč ty se tak přeceňuješ? Proč si pořád myslíš, že nad tebe není?“

„Einachmé, mne ochraňuje Pallas Athéna, nejmoudřejší ze všech olympských,“ odvětil s jistou v hlase.

„Proč by tě měla ochraňovat Pallas Athéna.? To je nějaká bohyně, že jo? Já sem ve svý zemi znala jiný bohy, ale už sem na ně dočista zapomněla. Proč bysem je měla nosit v hlavě? Něco ti řeknu – Pallas Athéna se na tebe vykašle! Jako každéj jinej bůh na člověka kašle, tak ona jistě taky.“

„Zavři klapačku a zmiz do kuchyně! A připrav jehněčí. A ne abys je zase připálila!“

„Kolikrát ti mám ještě opakovat, že budeš mít chobotnici?“

„Počkej ještě... nevíš, kde je Ikaros? Už jsem ho neviděl... kdy jsem ho vlastně viděl naposled?“

„To ti můžu říct přesně, pane – minulej tejden ve čtvrtek. Ošklivě si mu vynadal.“

„Proč hned vynadal? Jenom jsem mu trochu domluvil, jako otec. Konečně by se už měl něčeho chytit! Snad by ho neubýlo, kdyby mi aspoň řekl, s kým se přátelí.“

„To ti můžu říct za něho. S Panopeem,“ odpověděla suše.

„S Panopeem? S tím prdelkářem, co se lísá do královy přízně a na každém kroku mne pomlouvá?“ Pobouřilo ho to. „Einachmé, to jsi ale nemohla myslet vážně!“

„Můžu to taky odvolat, když mi to přikážeš.“

Daidalos rozzlobeně po ní hodil kropicí konví, ale služka včas uhnula. Konev dopadla na kámen, jen to břinklo.

„Tak já už rači du připálit toho platejse, jestli to ovšem nakonec nebude chobotnice, který ty nevím proč říkáš jehněčí.“

Daidalos ulehl zpátky do sítě. Už ani nepamatoval, kdy naposled tak dlouho lenošil. Mírně se rozkolébal a zavřel oči, avšak dříve než usnul, přiběhla na zahradu k smrti vyděšená Einachmé.

„Jako bysem to neříkala, vstávej, pane! Hrnou se k nám vojáci, už sou pod vinohradem!“

„Co je mi do nich,“ nutil se Daidalos ke klidu. „Jsi ty ale hysterická!“

„Tak já sem hysterická? Ještě sem ti neřekla, kdo ty ozbrojence vede, to snad s tebou pohne. Panopeus! Pochybuju, že by se k tobě hnál na kávu a kousek bábovky.“

Daidalos ztratil rovnováhu a vypadl ze sítě na břicho. Váhavě se postavil a zahleděl se k vyvrácené bráně.

„Na co ještě čekáš, pane? Uteč! Vždyť ti jde o kejhák!“

„Připadá mi absurdní, že by Mínós, ostatně právě hraje golf –“

„Když božskej vladař, bud' mu čest a věčná sláva,“ ušklíbla se, „vypad ze sítě, posmíval ses mu. A vůbec sis pouštěl hubu na špacír. Myslel sis, že ti to projde? A to už ani nepřipomí-

nám Ariadnu, jenom bysem se opakovala. Utíkej, už i na to zlato se vykašli a utíkej!“

„Utíkej... ale kam?“ Poprvé přiznal, jak je nejistý. „Tak dobře, ať je po tvém. A Ikarovi řekni, ať vzkáže Ariadně, že mě najde v labyrintu, ona bude vědět... už jsme se tam scházeli.“

Všechno ho nutilo, aby se rozběhl co nejrychleji, avšak ovládl se a vyšel zadní brankou volným krokem, jako by si vyšel před obědem na procházku, aby mu lépe trávilo.

Einachmé ztěžka poklekla a sáhla po motyčce. Nedokázala se soustředit a její bronzové ostří občas rozseklo cibuli. Vojáci vběhli na zahradu dříve, než čekala. Panopeus k ní přiskočil a vykřikl: „Co, je doma?!“

„A to jako kdo?“

„Nedělej se blbá! Kdo asi!“

„To jako můj pán? Co by dělal doma? Běhá někde za hol-kama. A uхни, koukni, jak si mi pošlapal záhon!“

Panopeus ji nakopl, až padla tváří do hlíny, a přikázal vo-jákům, aby prohledali dům od sklepa až po střechu.

„Ten chlap vám nesmí utéct!“ vyštěkl. „Když božský vladař hraje golf, nesnáší špatné zprávy.“

Vojáci s dýkou v ruce hned nato vtrhli do domu a Pano-peus se naklonil k Einachmé. Jeho tvář se v okamžiku proměnila a byla laskavá.

„Jistě víš, kam schoval své zlato.“

„Zlato? To mě chceš rozesmát nebo co. Jak já bysem to mohla vědět? Zrovna já!“

„Rozdělíme se spolu,“ slíbil jí. „Nechceš být bohatá?“

„Kdo by nechtěl, pane? Bejt bohatá, hned bysem si na trhu koupila dvě otrokyně, aby mě obskakovaly a já si konečně na starý kolena mohla sednou na prdel a rozkazovat.“

„No vidíš!“

„Když já ale nic nevím.“

Panopeus vytrhl z pochvy meč a namířil jej proti její hrudi. Po laskavosti v jeho tváři už nebylo ani památky.

„To zlato, bábo blbá!“

„Když vím, tak vím, ale když nevím, tak nevím. A teď zrovna nevím. Když mě probodneš, nic na tom nezměníš.“

Že ptáček uletěl, to Panopea netrápilo. Však ony ho strážé dřívě nebo později polapí a přivlečou pod dvojitou sekeru! Z ostrova neuteče. Náladu mu zkazilo něco jiného: opravdu si byl jist, že v domě najde veliké bohatství – zlaté poháry, perly, labastrové kazety, skříňky ze slonoviny, šperky a drahé látky, avšak vojáci šmejdící domem měli stále jen prázdné ruce. Nakonec se musel smířit, že si z Daidalovy vily žádné bohatství neodnese.

„Ty!“ přikázal jednomu vojákovu a ukázal na Einachmé.

„Odved' ji do prádelny, že je to na můj rozkaz.“